

Arrest

nr. 263 035 van 27 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 mei 2021.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”,

waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaart verzoeker de Albanese nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Lundër in het district Tirana waar hij samenwoonde met zijn echtgenote, zijn zoon M. en diens vier kinderen. In 2015 reisde verzoeker naar Zweden waar hij omwille van medische redenen een verzoek om internationale bescherming indiende. Zijn verzoek werd er afgewezen en anderhalf jaar later keerde hij terug naar Lundër. Verzoeker bleef ongeveer een jaar en reisde omwille van medische redenen eind 2017 naar Duitsland waar hij eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 15 juni 2018 werd ook dit verzoek afgewezen. Hij keerde in juli 2018 terug naar Lundër. Enkele dagen na zijn terugkeer in Albanië ontmoette verzoeker S. in een café. Verzoeker nam hem mee naar huis om seksuele betrekkingen te hebben, hetgeen in de hierop volgende vijftien maanden dikwijls gebeurde, en hij begon een verhouding met hem. Op een dag in september 2019 betrapte verzoekers zoon M. hen naakt in bed en sloeg hij hen. S. en verzoeker gingen niet naar de politie omdat zij toch niets ondernemen. Zij verlieten het land in september 2019 en reisden naar Duitsland. S. werd van daaruit terug naar Albanië gestuurd. Verzoeker reisde door naar België waar hij aankwam op 24 oktober 2019 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 29 oktober 2019. Op 21 januari 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal zijn verzoek kennelijk ongegrond omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele of biseksuele geaardheid, noch aan het conflict met zijn zoon M. dat hieruit volgde. Verzoeker diende geen beroep in beroep tegen deze beslissing.

Op 22 oktober 2020 diende verzoeker huidig verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker houdt vast aan zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Hij legt ter staving van zijn volgend verzoek een kopie van een politiebevel van 29 september 2020 neer waarin de politie te Tirana bevestigt dat hem op 15 juli 2020 een contactverbod werd opgelegd jegens zijn familie. Verzoeker legt tevens een kopie neer van zijn geboorteakte.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De

kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt echter vast dat verzoeker hier in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De commissaris-generaal benadrukt vooreerst op pertinente wijze in de bestreden beslissing dat verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn seksuele geaardheid en de gebeurtenissen ten gevolge hiervan.

Gelet op het feit dat de beslissing in het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De commissaris-generaal oordeelt echter op goede gronden dat in onderhavig geval er geen dergelijk element in verzoekers dossier voorhanden is. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal om tot zijn besluit te komen rekening heeft gehouden met de aangebrachte elementen van verzoeker in het kader van onderhavig verzoek: "U herhaalt immers slechts uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming (verklaring volgend verzoek, vraag 16, 19). Het door u neergelegde politiebevel verandert niets aan deze vaststellingen. Dit document zegt immers niets over uw seksuele

geaardheid, noch over de problemen die u ondervond ten gevolge daarvan. Dat uw familieleden overigens in midden juli 2020 een contactverbod aanvroegen omdat ze "de laatste tijd constant in conflict liggen met [u]" (verklaring volgend verzoek, vraag 18) klemt overigens geheel met de vaststelling dat u reeds sinds oktober 2019 in België bent en niet meer terugkeerde naar Albanië na uw negatieve beslissing (verklaring volgend verzoek, vraag 15). Betreffende dit document moet voorts worden vastgesteld dat het louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Gezien de uitgetypte naam van de opsteller van het document de stempel van de politie gedeeltelijk bedekt, blijkt daarnaast dat de stempel reeds gedrukt werd alvorens het document werd opgemaakt en uitgeprint. Gelet hierop kunnen er zeer ernstige vragen gesteld worden bij de authenticiteit van de geplaatste handtekeningen erop en, bij uitbreiding, van het gehele document. Voorgaande vaststellingen maken dat er geen enkele waarde gehecht kan worden aan dit politiebevel."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift het standpunt inneemt dat ten onrechte werd geoordeeld dat zijn verklaringen elke geloofwaardigheid zouden missen en niet zouden getuigen van doorleefde ervaringen, en hieromtrent een uitgebreid betoog voert, beklemtoont de Raad dat, zoals de commissaris-generaal eveneens aangeeft, verzoeker onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissing) in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming die definitief is geworden. De Raad benadrukt eveneens dat in de mate dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, zoals verzoeker ook doet in zijn verzoekschrift, hier niets aan wijzigt en deze niet van die aard zijn afbreuk te doen aan het vastgestelde. Dat verzoeker verder borduurt op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn asiëldossier. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in wezen niet ingaat op voormelde concrete vaststellingen in de bestreden beslissing zodat hij er niet in slaagt hieraan afbreuk te doen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij wel degelijk een nieuw element heeft voorgelegd. Zij licht toe dat haar geaardheid door de familie wordt ervaren als een schande en dit dan ook ernstige familiale spanningen heeft teweeggebracht. De verzoekende partij meent dan ook dat een nieuwe beoordeling noodzakelijk is.

In het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende gronden van voormelde beschikking:

“De commissaris-generaal benadrukt vooreerst op pertinente wijze in de bestreden beslissing dat verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn seksuele geaardheid en de gebeurtenissen ten gevolge hiervan.”

Gelet op het feit dat de beslissing in het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissing van de commissaris-generaal meer open.” (eigen onderlijning).

De Raad benadrukt dat, zoals in voormelde beschikking eveneens wordt aangegeven, om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, er nieuwe elementen moeten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De Raad benadrukt tevens dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, met andere woorden of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De Raad herneemt verder volgende grond van voormelde beschikking waarin wordt vastgesteld:

“De commissaris-generaal oordeelt echter op goede gronden dat in onderhavig geval er geen dergelijk element in verzoekers dossier voorhanden is. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal om tot zijn besluit te komen rekening heeft gehouden met de aangebrachte elementen van verzoeker in het kader van onderhavig verzoek: “U herhaalt immers slechts uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming (verklaring volgend verzoek, vraag 16, 19). Het door u neergelegde politiebevel verandert niets aan deze vaststellingen. Dit document zegt immers niets over uw seksuele geaardheid, noch over de problemen die u ondervond ten gevolge daarvan. Dat uw familieleden overigens in midden juli 2020 een contactverbod aanvroegen omdat ze “de laatste tijd constant in conflict liggen met [u]” (verklaring volgend verzoek, vraag 18) klemt overigens geheel met de vaststelling dat u reeds sinds oktober 2019 in België bent en niet meer terugkeerde naar Albanië na uw negatieve beslissing (verklaring volgend verzoek, vraag 15). Betreffende dit document moet voorts worden vastgesteld dat het louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Gezien de uitgetypte naam van de opsteller van het document de stempel van de politie gedeeltelijk bedekt, blijkt daarnaast dat de stempel reeds gedrukt werd alvorens het document werd opgemaakt en uitgeprint. Gelet hierop kunnen er zeer ernstige vragen gesteld worden bij de authenticiteit van de geplaatste handtekeningen erop en, bij uitbreiding, van het gehele document. Voorgaande vaststellingen maken dat er geen enkele waarde gehecht kan worden aan dit politiebevel.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift het standpunt inneemt dat ten onrechte werd geoordeeld dat zijn verklaringen elke geloofwaardigheid zouden missen en niet zouden getuigen van doorleefde ervaringen,

en hieromtrent een uitgebreid betoog voert, beklemtoont de Raad dat, zoals de commissaris-generaal eveneens aangeeft, verzoeker onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissing) in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming die definitief is geworden. De Raad benadrukt eveneens dat in de mate dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, zoals verzoeker ook doet in zijn verzoekschrift, hier niets aan wijzigt en deze niet van die aard zijn afbreuk te doen aan het vastgestelde. Dat verzoeker verder borduurt op hetzelfde ongeloofwaardig relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn asiëldossier. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in wezen niet ingaat op voormelde concrete vaststellingen in de bestreden beslissing zodat hij er niet in slaagt hieraan afbreuk te doen.” (eigen onderlijning).

Uit deze grond van voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk en afdoende rekening wordt gehouden met en een onderzoek wordt gevoerd naar de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen. Uit voormelde beschikking blijkt dan ook dat de nieuwe elementen wel degelijk werden geanalyseerd, doch dat deze niet worden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leidden tot dit besluit afdoende uiteengezet. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting toelicht dat haar geaardheid door de familie wordt ervaren als een schande en dit dan ook ernstige familiale spanningen heeft teweeggebracht, gaat zij voorbij aan het vastgestelde en slaagt zij er dan ook niet in hieraan afbreuk te doen. De Raad benadrukt dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het vorige verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij als definitief moeten worden beschouwd. Het weze herhaald dat “verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn seksuele geaardheid en de gebeurtenissen ten gevolge hiervan.” en dat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld dat de verzoekende partij er niet in slaagt een nieuw element aan te reiken in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De verzoekende partij kan deze beoordeling niet ombuigen door het in wezen louter herhalen van de elementen of het aanvoeren van elementen die louter in het verlengde liggen hiervan, zoals de verzoekende partij doet ter terechtzitting. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande en in tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt ter terechtzitting, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS